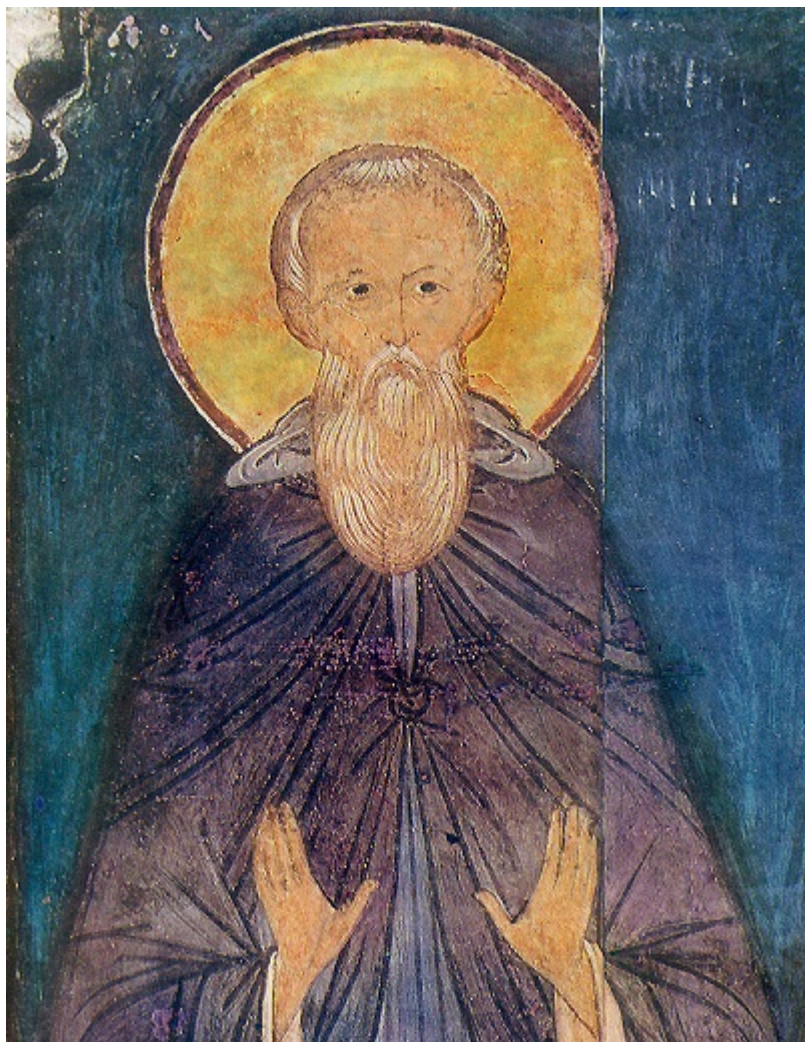

Βίος, πολιτεία & θαυμάτων διήγηση του αγ. Παρθενίου, Επισκόπου Λαμψάκου (2ο μέρος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Βλέποντάς τους λοιπόν να προκόβουν στην πίστη και να περιφρονούν εντελώς τα είδωλα, θέλησε αφ' ενός μεν να καταστρέψει τους βέβηλους ναούς και στη θέση τους να κτίσει ιερούς ναούς αφιερωμένους στο Χριστό. Προτίμησε δε να γνωστοποιήσει αυτά στο βασιλιά, πριν ενεργήσει, δείχνοντας έτσι ότι ήταν ενημερωμένος και ενεργούσε διακριτικά. Γιατί ενώ ο βασιλιάς, ο Μέγας Κωνσταντίνος, ήταν ευσεβέστατος και χριστιανικώτατος περισσότερο από κάθε άλλον, όμως δεν είχε ακόμα ανακηρυχθεί επίσημα η καταστροφή των ειδωλολατρικών ναών και έτσι έπρεπε προηγουμένως να γνωστοποιήσει τα σχέδια του σ' αυτόν και κατόπιν με την άδειά του να επιχειρήσει το πράγμα.

Ύστερα λοιπόν από αυτή την απόφαση, αμέσως ξεκινάει και μόλις προσεγγίζει τη βασιλεύουσα, συναντάει το βασιλιά να εξέρχεται προς επίσκεψη των οικημάτων των φυλάκων του σιταριού. Συναντήθηκαν λοιπόν και αφού του γνωστοποίησε το λόγο της επίσκεψης, ο βασιλιάς συγκατανεύει και τον προστάζει να προχωρήσει προς τα ανάκτορα και να τον περιμένει να επιστρέψει. Αφού επανήλθε, καλεί και βλέπει τον άνδρα και μιλάει όχι δεσποτικά, ούτε υπερήφανα, αλλά μπορούμε να πούμε εξ' ολοκλήρου βασιλικά και όπως ταίριαζε σε άνθρωπο που περισσότερο υπηρετεί το Θεό, παρά κυριαρχεί στη γη και κυβερνάει εκατομμύρια ανθρώπων.

Και έτσι όπως όταν συναντάει άνθρωπο του Θεού ο άνθρωπος του Θεού, τον ατενίζει με ήμερα μάτια, του προτείνει τη δεξιά, τον ασπάζεται χείλη με χείλη και τον παρακαλεί να προσευχηθεί γι' αυτόν. Τέτοιοι πρέπει να είναι οι βασιλιάδες, όχι μονάχα να ξέρουν να κυβερνούν, αλλά και άνωθεν να κυβερνώνται· γιατί η μεγαλοπρέπεια έγκειται στο ότι περισσότερο τιμούν το Θεό, παρά να αξιώνουν να τους τιμούν. Τιμώντας βέβαια το Θεό δεν μπορεί παρά να τιμούν και τους φίλους του Θεού. Έτσι λοιπόν αφού με χαρά τον δέχτηκε ο βασιλιάς, έπειτα και διατάγματα εξέδωσε που να επιτρέπουν γενικά την καταστροφή των

ειδωλολατρικών ναών, αλλά και ειδική άδεια που επικύρωνε την ανάληψη του εγχειρήματος από τον ίδιο τον Άγιο· επιπλέον με την καταβολή όχι και λίγου χρυσού, βοηθούσε στην ανέγερση του ναού του Θεού. Αυτά έκανε ο βασιλιάς και επισφραγίζοντας την ευμενή του διάθεση προς το Μεγάλο, τον ασπάζεται πάλιν χείλη με χείλη και τον στέλνει πίσω με ειρήνη.

Μόλις επέστρεψε λοιπόν στη Λάμψακο ο θείος άνδρας, καθόλου δεν ανέβαλε την πραγματοποίηση των αποφάσεων, αλλά αμέσως και το γκρέμισμα των βδελυγμάτων έκανε και τα σχέδια του ιερού ναού προετοιμάζε. Αφοσιώθηκε λοιπόν στο έργο, κτίζοντας ναό που ήταν πάρα πολύ ωραίος και ταυτόχρονα πάρα πολύ στέρεος. Αυτά όσον άφορα τα ειδωλολατρικά τεμένη και τους ιερούς ναούς.

Και αυτό δεν είναι τυχαία απόδειξη της εκτίμησης και της ευλάβειας που είχαν προς τον Άγιο· ενώ δηλαδή πολλοί ξένοι κάθε μέρα απέπλεαν από τη Λάμψακο, κανένας δεν ξεκινούσε να φύγει εάν προηγουμένως δεν επισκεπτόταν το μακάριο, για να πάρει τις ευλογίες του σαν εφόδιο ωραίο και σωτήριο για το ταξίδι. [...]

Ο Παρθένιος λοιπόν ήταν σε όλα καλός και σε όλα θαυμάσιος, έζησε έτσι ώστε η ζωή του φαινόταν ολοκληρωτικά δοσμένη στο Θεό και ο βίος του έγινε παράδειγμα προς μίμηση για τους φιλαρέτους. Είναι βέβαια ίσως πολύ λίγοι όσοι μιμούνται τη ζωή των Αγίων, όσο για τους πολλούς διστάζω να το πιστέψω. Πάντως και η τιμή προς τον Άγιο είναι επαινετή σαν απόδειξη αγαθής προαιρέσεως. Αφού έτσι λοιπόν έζησε, μεταβαίνει προς το Θεό που ποθούσε στις 7 Φεβρουαρίου. Για τον ίδιο η μετάβαση ήταν αιτία χαράς, για όσους όμως τον στερήθηκαν πρόξενος λύπης απερίγραπτης.

Μόλις πληροφορήθηκε ο Υπατιανός τη μετάσταση του Αγίου, καμμία από τις υποθέσεις του δε θεώρησε τόσο σημαντική ώστε να τον συγκρατήσει έστω και ελάχιστο. Αντίθετα όλα τα παράτησε και αμέσως μπαίνει στο καράβι και βρίσκοντας άνεμο ευνοϊκό φτάνει γρήγορα στη Λάμψακο. Ούτε κανείς άλλος απ' όσους ζούσαν σε γειτονικά μέρη προτίμησαν να αμελήσουν. Γιατί και ο Κυζίκου αμέσως, κοντά σ' αυτόν και ο Μελιτουπόλεως αλλά και ο Παρίου παρευρέθησαν αμέσως. Γιατί πώς ήταν δυνατόν να παραβλέψουν το θάνατο εκείνου που η ζωή του τους ήταν τόσο αγαπητή και που επιθυμούσαν να παραταθεί για πάρα πολύ χρόνο;

Τι έγινε λοιπόν μετά; Το ιερόν εκείνον και όντως παρθενικό σώμα του Παρθενίου, αφού απέλαβε των ύμνων που του άρμοζαν στο μικρό παρεκκλήσι που ο ίδιος οικοδόμησε κοντά στον πάνσεπτο ναό, κατατίθεται με πολύ ευλάβεια και φιλοκαλία. Όμως δεν έφυγε από κοντά μας ο Παρθένιος, αλλά και τώρα ακόμη συμπαραστέκεται σ' αυτούς που τον επικαλούνται· βοηθός ετοιμότατος «νόσους

διώκων, δαίμονας απελαύνων, πάθη ψυχών τε και σωμάτων ιώμενος». Και ήταν τόσοι πολλοί που ωφελήθηκαν μετά το τέλος του, όσο και αυτοί που τον πρόλαβαν εν ζωή.

(Πηγή: Μαρίας Μελετίου-Μακρή, Ο θεραπευτής των ασθενειών του αιώνα μας. Αθήνα 2005 - αποσπάσματα)